Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 148621 van 25 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker van 19 juni 2015 (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MWEZE SIFA, die loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, alias Bellal Jeurjes en Hassini Bilal, werd op 29 augustus 2000 bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13 – model B.

1.2. Hij diende op 14 december 2000 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde bij beslissing van 21 januari 2002 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ingevolge een vreemdelingencontrole d.d. 13 maart 2007, werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13 – model B.

Hij werd op 3 augustus 2007 opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13 – model B.

Op 4 december 2007, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 3 januari 2008, werd een tweede bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Omwille van medische redenen en ingevolge een operatie d.d. 2 januari 2008, werd verzoeker niet van zijn vrijheid beroofd.

Hij werd op 17 januari 2008, 15 juni 2008, 6 juli 2008 en 15 september 2009, andermaal bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13 – model B.

1.3. Hij diende op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge controles uitgevoerd op 28 november, 1 december, 8 december en 12 december 2009, werd vastgesteld dat verzoeker niet verbleef op het aangegeven adres.

Op 14 december 2009, werd een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag d.d. 25 november 2009 genomen, onder een bijlage 40.

1.4. Hij diende op 31 maart 2010 een aanvraag in ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 3 mei 2013, werd die aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoeker werd tevens bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Beide beslissingen werden ter kennis gebracht op 13 mei 2013.

Tegen voormelde beslissingen diende verzoeker op 12 juni 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 23 september 2013 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 110.318, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 12 juni 2013.

1.5. Verzoeker bood zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Casablanca. Hij was niet in het bezit van geldige reisdocumenten. Hij wenste een asielaanvraag in te dienen.

Op 19 juni 2015 werd de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen.

1.6. Dit is de thans bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer,
naam: H.
voornaam: B.
[…]
nationaliteit: ALGERIJE

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten
Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning"

2. . Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekende partij het Frans als proceduretaal.

2.1.1. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"*Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.*"

2.1.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*)* blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (*Les Novelles*, deel IV, 737).

2.1.3. Bijgevolg dient de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal van de bestreden beslissing, *in casu* het Nederlands, waardoor de vraag van verzoeker niet kan worden ingewilligd.

2.2. Waar verzoekende partij meent te moeten opkomen tegen zijn vasthouding overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), kan tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 74/5 van dezelfde wet een beroep ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is derhalve zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, als tegen de beslissing tot verlenging van de opsluiting. Dergelijke maatregel van vrijheidsberoving, is enkel vatbaar voor een beroep bij de rechterlijke macht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:
"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

De wettelijke bepaling

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:
"Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen."

De interpretatie van deze voorwaarde

3.2.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2.3. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter

kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.2.4. Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verwerende partij geeft aan dat de bestreden beslissingen thans niet uitvoerbaar is. *"Verzoekers asielaanvraag is immers nog hangende. In de bestreden beslissing werd eveneens gesteld dat verzoeker slechts zal worden teruggedreven vanaf de beslissing uitvoerbaar wordt. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat zijn dossier werd overgemaakt naar de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen*".

3.2.5. Uit het artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering "imminent is".

Hoewel de thans bestreden beslissingen een terugdrijvingsmaatregel is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgesteld. In tegendeel er wordt gesteld *"Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt".*

3.3. Ten slotte kan in deze nog worden verwezen naar artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. F. BROUCKE,	Toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
F. BROUCKE	K. DECLERCK